

Aigua i política

Joan F. Mira

Ara, mogut segurament per la ira, faré una cosa que no s'ha de fer, que és repetir gairebé idèntic el tema d'un article escrit ara fa un any, després d'haver passat l'estiu, aquell i aquest, contemplant cada dia les tristes baralles per l'aigua. A la premsa i als noticiaris de la TVV (s'han de mirar: per disciplina...), en les declaracions del senyor president de la Generalitat (si és que hi ha Generalitat, si és que hi ha president...) i dels seus consellers tan ineptes i tan sense substància com ell, amb tan escasses raons, i les poques que tenen les expressen malament i en castellà. Aigua de l'Ebre, del Tajo, del Xúquer o del Vinalopó, aigua del cel que no cau, aigua sense control fins en temps de sequera rigorosa, tant se val, la qüestió serà eterna. De moment, apareix cada dia als noticiaris oficials, abans del Papa, amb el Papa i després del Papa, amb imatges dramàtiques triades per despertar complicitats extremes. Jo comprenc que la sequera i la calor exciten les passions i alteren els esperits, comprenc fins un cert punt els agricultors i potser els alcaldes i els polítics locals, més fàcilment o inevitablement alterables. Ja no comprenc el president de la Generalitat i el seu govern, ni l'anomenat líder de l'oposició, ni la televisió valenciana, ni tota aquesta gent –la del PP i els seus amics en primer lloc– que parlen amb perfecta inconsciència del mal que provoquen, actuen amb perfecta incompetència, i miren en primer i en últim lloc els seus propis interessos miserables, com si la cohesió del País Valencià, la seua existència mateixa, el seu futur, no els importara un rave, que de fet no els importa: al PP no gens en absolut, al PSOE ben poc. Això escrivia jo fa un any, i continuava: Agiten fantasmes, criden, ofereixen solucions miraculoses, obliden allò que deien fa pocs anys o pocs mesos, fan propaganda barata i barroera, acusen el discrepant d'enemic de la terra, presenten un espectacle tan barat i tan pobre de recursos mentals, que hom ja no sap si el cervell se'ls ha girat o si és que mai no n'han tingut. Petit país dissortat que no és capaç de produir polítics raonables, responsables, o si en produeix són marginals dels grans partits o pertanyen a partits massa petits. Petit país que produeix tants dirigents ineptes, incapaços, sense una mínima solidesa en les idees, sense una visió que supere els criteris més tristament electorals.

Cap polític dels dos partits grossos no serà mai capaç de dir que amb l'aigua passa que en gastem massa, i que aquesta és la clau i l'arrel del tema i del problema. Pitjor encara: pensem que tenim un dret natural a gastar-ne tanta com ens done la gana en el present, i molta més encara en el futur. Això han pensat també els habitants i els polítics de Castella-La Manxa, s'han begut l'aigua del seu subsòl, i ara buiden metòdicament els aqüífers del Xúquer, tot per regar grans extensions de conreus innecessaris però generosament subvencionats per Brussel·les. Ja gasten més aigua del Xúquer ells que els regants valencians. Ja ens deixen el riu sec i

miserable. Però com que això s'ha fet sota l'impuls d'un Pepe Bono socialista, i amb l'acord del seu amic Zaplana popular, la catàstrofe absurda no es pot criticar. A més, són castellans, no catalans, i per tant, ja se sap... I quan els immensos regadius nous de la Manxa assequen del tot els aqüífers del Xúquer, quan els agricultors del Segura amplien més encara els camps regats pensant en l'aigua futura (això ha passat amb el trasvasament del Tajo: portaren l'aigua, estengueren els regadius, i l'aigua ja és insuficient), quan els empresaris valencians invertessen tots els seus diners negres transformant milers d'hectàrees de secà en horts de tarongers, tampoc no hi haurà aigua per a tots, ni amb la de l'Ebre, ni amb la del Roine, ni amb la del riu Amazonas. Alguna vegada s'hauria d'acabar aquesta immensa bestiesa, però la ideologia de l'acumulació infinita diu que no: que no s'acabe. Més turisme a la costa, més urbanitzacions monstruoses, més gespa, més tarongers inútils pujant per la muntanya. Més de tot, i a gastar sense límit: aquest és, en el fons del fons, el projecte comú de la dreta i l'esquerra oficials. Sovint pareix que no en tenen cap altre.

“Pensem que tenim un dret natural a gastar-ne tanta com ens done la gana en el present, i molta més encara en el futur. Això han pensat també els habitants i els polítics de Castella – La Manxa, s'han begut l'aigua del seu subsòl, i ara buiden metòdicament els aqüífers del Xúquer, tot per regar grans extensions de conreus innecessaris però generosament subvencionats per Brussel·les. Ja gasten més aigua del Xúquer ells que els regants valencians. Ja ens deixen el riu sec i miserable”